

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoP/14/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3715209638
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3715209638.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti M. a to M., nar. XX.XX.XXXX, B., nar. XX.XX.XXXX a I., nar. XX.XX.XXXX, t.č. bytom u matky, zastúpené opatrovníkom ÚPSVaR Pov.Bystrica, pracovisko Púchov, deti rodičov: I. M., nar. XX.XX.XXXX, t.č. bytom M., O. XXX, právne zastúpenej JUDr. Štrbáň, s.r.o., AK Púchov, Dvory 1932, 020 01 Púchov a M. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. S., U. XXXX/X právne zastúpeného JUDr. Michalom Rosinom, advokátom so sídlom 17. novembra 37/319, 914 51 Trenčianske Teplice, o návrhu matky na nariadenie predbežného opatrenia v konaní o úpravu práv a povinností k maloletým deťom, o odvolaní otca proti uzneseniu Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 22. januára 2016, č. k. 11P/134/2015-71, v senáte takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti - ktorou bol upravený styk otca s maloletými deťmi na čas do právoplatnosti skončenia konania vo veci samej mení tak, že otec je oprávnený až do právoplatného skončenia konania o úpravu práv a povinností k maloletým deťom, vedeného pred Okresným súdom Považská Bystrica pod č. k. 11P/134/2015 stretávať sa s maloletými deťmi M., a to M., nar. XX. XX. XXXX, B., nar. XX. XX. XXXX a I., nar. XX. XX. XXXX, a to každú párnú sobotu v mesiaci, v čase od 10.00 hod., kedy je otec oprávnený si maloleté deti prevziať pred bytom matky, do nedele 18.00 hod., kedy je povinný maloleté deti matke pred jej bytom odovzdať.

Matka je povinná maloleté deti na stretnutie s otcom pripraviť a tento styk s deťmi otcovi riadne umožniť.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením v konaní o úprave práv a povinností k mal. deťom nariadil predbežné opatrenie, ktorým dočasne zveril mal. deti M. a to M., nar. XX.XX.XXXX, B., nar. XX.XX.XXXX a I., nar. XX.XX.XXXX, do osobnej starostlivosti matky, otcovi určil povinnosť prispievať na ich výživu počnúc dňom vykonateľnosti tohto rozhodnutia a to na mal. M., nar. XX.XX.XXXX sumou 30 % zo životného minima, na mal. B., nar. XX.XX.XXXX sumou 30 % zo životného minima a na mal. I., nar. XX.XX.XXXX sumou 30% zo životného minima, ktoré bude tento poukazovať k rukám matky detí vždy do 15. dňa v mesiaci vopred. Súčasne dočasne upravil styk otca s deťmi a to tak, že tento je oprávnený sa s maloletými deťmi stýkať každú prvú a tretiu sobotu v mesiaci v čase od 13.00 hod. do 16.00 hod. a to v bydlisku matky detí s tým, že matka je povinná umožniť otcovi styk s deťmi v priestoroch rodinného domu, eventuálne bytu, v ktorom s deťmi žije. Vo výroku rozhodnutia tiež uviedol, že predbežné opatrenie je vykonateľné dňom jeho nariadenia a bude v platnosti do právoplatného skončenia konania vo veci samej - zverenia maloletých detí do osobnej starostlivosti matky a určenia výživného zo strany otca, ktoré je vedené na Okresnom súde v Považskej Bystrici, pod sp. zn. 11P/134/2015, alebo do právoplatného skončenia konania vedeného pod č. 4P/83/2015.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že matka sa domáhala vydania predbežného opatrenia, ktorým žiadala dočasne zveriť deti do svojej osobnej starostlivosti, určiť otcovi výživné na mal. M. po 100,- Eur mesačne, mal. B. po 80,- Eur mesačne a mal. I. po 80,- Eur mesačne a súčasne žiadala otcovi

zakázal styk s deťmi, čo odôvodňovala tým, že opustila spolu s deťmi spoločnú domácnosť, následne potom jej otec bez jej súhlasu odňal deti dňa 15.01.2016 z predškolského a školského zariadenia, pričom ona nemá žiadnu právnu ochranu, ktorou by mohla otcovi zabrániť si svojvoľne deti hoci kedy zobrať. Uviedla, že až v priebehu tohto a tiež rozvodového konania sa od detí dozvedela, že ich otec bil a nevhodne sa k nim správal. Uviedla, že otec detí ju v minulosti týral, bojí sa, že deťom by mohol ublížiť, situáciu detí zle vnímajú, sú vystavené psychickému nátlaku. Bez súdneho rozhodnutia nie je právna istota, kde vlastne deti môžu byť, čo otec zneužíva a bez jej vedomia jej deti v podstate uniesol.

Súd prvého stupňa aplikujúc ust. § 74 ods. 1, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1 písm. a), b), § 102 O.s.p., § 62 ods. 3 Zákona o rodine, v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že s poukazom na dôvodný predpoklad potreby nariadenia znaleckého dokazovania v konaní, je tu potreba prostredníctvom využitia inštitútu predbežného opatrenia upraviť do doby rozhodnutia súdu vo veci samej o úprave práv a povinností k mal. deťom, práva a povinnosti oboch rodičov k nim, preto deti dočasne zveril do osobnej starostlivosti matky, otcovi určil vyživovaciu povinnosť v rozsahu 30 % zo sumy životného minima a poukazuje na dôvody uvedené krajským súdom v predchádzajúcom rozhodnutí, ktorým bol zamietnutý prvý návrh matky na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým žiadala otcovi zakázať styk s mal. deťmi, v tejto časti návrhu matky nevyhovela, avšak súčasne konštatujúc dočasnú potrebu úpravy styku tento upravil, avšak výlučne v prítomnosti matky, aby ako uviedol tak zabezpečil, že otec nebude môcť svojvoľne bez dohody s matkou a proti jej vôli deti vziať.

Uznesenie súdu prvého stupňa v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol otec, a to prostredníctvom svojho právneho zástupcu, a to čo do časti, ktorou bol dočasne upravený styk otca s maloletými deťmi. Predovšetkým poukázal na to, že až do dňa 22. januára 2016, kedy bolo vydané prvostupňovým súdom predbežné opatrenie, nemal žiadnym spôsobom obmedzené svoje rodičovské práva a povinnosti, a teda mu nie je zrejmé, ako by sa mohol dopustiť únosu vlastných detí, keď si len vykonával svoje rodičovské práva a povinnosti. Pokiaľ ide o deň 15.01.2016, kedy prišiel do školy pre svojho syna M. spolu so svojimi rodičmi, túto skutočnosť SMS správou oznámil matke detí, aby sa nebála a súčasne vedela, že je dieťa s ním. Skutočnosť, že on ako otec, má s dieťaťom dobrý vzťah, potvrdzuje aj vyjadrenie jeho triednej učiteľky v jej správe pre ÚPSVaR Považská Bystrica. V tento deň prvý problém podľa neho nastal vtedy, keď s maloletým M. a svojimi rodičmi išli následne za ďalšími dvomi jeho maloletými deťmi, a to B. a I. do Materskej školy v Dolných Kočkovciach, kde mu riaditeľka materskej škôlky odmietla jeho vlastné deti vydať napriek neexistencii žiadneho zákonného dôvodu, jedinou motiváciou jej konania mohlo byť, že táto sa osobne dobre pozná s jeho svokrom, teda otcom matky maloletých detí, ktorý údajne má túto materskú škôlku sponzorovať, čo túto zrejme motivovalo k takémuto bezprávnemu konaniu. Keďže v tomto čase nemal obmedzený, ani zakázaný styk so svojimi vlastnými deťmi, konala táto protiprávne. Riaditeľka škôlky následne kontaktovala matku detí, táto prišla na miesto so svojim bratom a presviedčala aj maloletého M., aby nešiel s otcom, ktorý na to reagoval tak, že sa rozplakal, pretože mu to bolo ľúto. Napriek takémuto enormnému psychickému tlaku vyvíjanému na dieťa, maloletý M. sám povedal, že chce ísť preč so svojim otcom a aj B. s I. boli radi, že otca po dlhšej dobe vidia a následne so všetkými tromi deťmi spolu so starými rodičmi odišli k nim domov. Priamo pred odchodom z predškolského zariadenia sa namieste samom dohodol s matkou detí, kedy jej tieto odovzdá, čo aj dodržal. Deti doviezol autom do miesta jej bydliska za prítomnosti svojho brata D. cca o 20.50 hod., už len ktoré skutočnosti nasvedčujú v neprospech tvrdení matky, že deti mal uniesť. Deti spolu s ním a starými rodičmi prežili pekný deň (15.01.2016). Nasledujúci víkend v dňoch 23.01.2016 až 24.01.2016 boli opakovane všetky tri deti s ním, pričom podľa dohody ich mal matke priviezt' do miesta jej bydliska dňa 24.01. do 15.00 hod., keďže však deti boli spolu s ním šťastné, pretože majú spolu dobrý vzájomný vzťah, požiadal toho dňa SMS správou matku detí, aby mohli s ním deti byť dlhšie, s čím ona súhlasila, z ktorého dôvodu si nevie vysvetliť jej vyjadrenia v návrhu na vydanie predbežného opatrenia o tom, ako sa bojí o život a zdravie ich detí. Na preukázanie týchto tvrdení, priložil foto SMS správ. Pokiaľ napadnutým uznesením mu má byť umožnené, aby sa s deťmi stretával len 6 hodín mesačne, je neakceptovateľné tak vo vzťahu k nemu ako k druhému rodičovi, tak vo vzťahu k právam a záujmom detí, ktoré sa k nemu pýtajú, ako aj k ich starým rodičom, pretože s nimi deti majú dobrý vzťah. Vymedzených 6 hodín mesačne hraničí s jeho zákazom styku s maloletými deťmi, pričom poukazuje na predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu pod č. k. 17CoP/97/2015-35 zo dňa 2. decembra 2015 uviedol, že zamedzenie styku otca s deťmi predstavuje významný zásah do ich života, vzájomné oslabenie citových väzieb medzi dieťaťom a rodičom, pretože je v záujme samotných detí, aby sa právo otca na stretávanie s nimi realizovalo. Pokiaľ matka ako dôvod potreby takejto dočasnej úpravy uvádza, že si deti vzal bez dohody s ňou, tak poukázal na konanie jej samotnej, keď táto v septembri 2015 odišla

zo spoločnej domácnosti so všetkými tromi maloletými deťmi, a to bez akéhokoľvek oznámenia jemu ako otcovi, kde sa nachádza ona, či maloleté deti, či sú v poriadku a aby on o deti nemusel mať strach. Dôvodom stroskotania ich manželstva podľa jeho názoru, sú rodičia matky. Samotnú matku deti veľmi nezaujímajú, berie ich len ako rukojemníkov, neberúc do úvahy vzájomnú citovú väzbu medzi deťmi a otcom, snaží sa ho len zruinovať a ublížiť mu. Poukázal na to, že je interesantné, ak sa matka domáha platenia výživného na tri maloleté deti, nepýta sa už však na splácanie ich spoločných troch úverov z bankových inštitúcií, ako aj ďalšie spoločné záväzky ich rodiny, ktoré v celom rozsahu zostali na jeho pleciach a ktoré zo svojej mzdy nedokáže riadne a včas plniť a na ktorých sa ona nijako nepodieľa. Poukázal tiež na to, že keď boli deti cez víkend u neho, nemali dostatočné oblečenie, ktoré im on musel zakúpiť (to, ktoré mali na sebe, bolo deravé či nevhodné), z čoho vyvodzuje, že finančné prostriedky matka predovšetkým používa na svoje vlastné potreby. Všetky deti sa mu mali zveriť s tým, že sa k matke nechcú vrátiť, pretože tam musia spať na jednej posteli, z čoho pramení u neho obava, ako je o deti v skutočnosti postarané. Nie je pravdou, že by sa o deti nezaujímal, pretože matke detí adresoval množstvo SMS správ, v ktorých sa dopytoval na deti, ona mu však na tieto neodpovedá, vo svojich tvrdeniach účelovo klame, snaží sa ho vykresliť ako nezodpovedného otca, ktorý nejaví záujem o deti a k týmto sa nevhodne správa, či dokonca ich bije. Do pozornosti dal, že napriek tomu, že v decembri 2015 odvolací súd zamietol matkou žiadané predbežné opatrenie na zákaz styku otca s deťmi, táto ho nerešpektovala, hrubo porušovala jeho rodičovské práva a on svoje deti videl až dňa 15.01.2016, keď za nimi prišiel do školy a do škôlky, kedy matka detí však účelovo vyrobila divadlo a následný konflikt, s cieľom ho očierniť a zamedziť mu stretávaniu sa s deťmi. Nie je pravdou, že by táto nevedela, kedy deti vzal a kde s nimi bol, pretože z doložených výpisov z SMS správ je zrejmé, že o tomto celý čas vedela. Jej tvrdenia, že deti sa nachádzali na neznámom mieste, či že si tieto vzal bez jej dovolenia (v tom čase jeho rodičovské práva neboli žiadnym spôsobom obmedzené) sú nepravdivé, zavádzajúce a účelové. Matka týmto spôsobom vyvíja snahu o nerešpektovanie a hrubé porušovanie jeho rodičovských práv, pred všetkými zúčastnenými priamo v škôlke v dotknutý deň presviedčala deti, aby sa s ním nestretávali, s čím tieto nesúhlasili, ona nerešpektuje ich právo jednoznačne prezentované, že s otcom chcú byť a berie ich doslova za rukojemníkov ich vlastných konfliktov. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia nesprávnym spôsobom vyhodnotil situáciu ohľadne výchovy maloletých detí, pretože on ako otec má rovnaké rodičovské práva a povinnosti ako matka a je nemysliteľné, aby tie jeho boli hrubým a zásadným spôsobom porušované, aby na všetko, čo sa týka maloletých detí, potreboval súhlas matky, pričom matka s deťmi môže ísť kde chce, ako chce, a koľko chce, pričom napadnutým rozhodnutím súd prvého stupňa všetky rodičovské práva priznáva v podstate výlučne len matke, pričom on ako druhý z rodičov je pre súd druhoradý. Kategoricky namietal tiež možnosť stretávania sa s deťmi v rodinnom dome rodičov matky, teda jeho svokrovcov, a to z dôvodu, že príčinou rozvratu ich manželstva boli práve rodičia navrhovateľky, ktorí od počiatku dávali najavo nevdľu s jeho osobou, napríklad tým spôsobom, že dali súhlas k trvalému pobytu jeho manželke a ich trom deťom v ich dome s tým, že jemu takýto súhlas neudelili, z čoho jasne vyplýva, že ich predstava o tom, že by mohli spolu fungovať ako rodina, s týmto ich konaním nebola súladná. Matka protichodne uvádza na jednej strane, že má strach o život a zdravie ich detí, keď sú s otcom, a o týždeň nato, nemá už žiaden problém s tým, ponechať všetky tri deti u neho dlhšie, dokonca aj nocovať celý víkend, čomu on ako otec, bol veľmi rád. Nesprávne sa súd prvého stupňa vysporiadal s otázkou jeho odsúdenia za trestný čin, pretože svoj trest zaň si riadne odpykal, tento je zahladený a k dnešnému dňu má výpis z registra trestu bez akéhokoľvek záznamu. Z uvedených dôvodov, preto žiadal odvolací súd o zmenu rozhodnutia súdu prvého stupňa v napadnutej časti, a to tak, že bude oprávnený sa s maloletými deťmi stykať každý víkend v čase od piatku 17.00 hod. do nedele 18.00 hod..

Matka vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhovala rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správne potvrdiť. Otcovi produkované skutkové tvrdenia obsiahnuté v odvolaní považuje za klamlivé, účelové a tendenčné a zavádzajúce s cieľom zakryť to, že z jeho strany bola počas manželstva psychicky týraná, čoho svedkami mali byť maloleté deti. Podľa jej názoru, jeho jedinou snahou je vyhnúť sa plateniu výživného. Poukázala na to, že t.č. je začaté trestné stíhanie odporcu pre zločin týrania, podala trestné oznámenie pre únos maloletých detí, ktorého sa mal otec dopustiť a tiež trestné oznámenie pre prečin neplnenia si vyživovacej povinnosti. Jej snahou ako matky, je chrániť deti pred násilným správaním, keďže po jeho odchode zo spoločnej domácnosti sa od mal. M. dozvedela, že tento sa mal stať obeťou jeho agresívneho, hrubého a vulgárneho správania, chce ich chrániť pred manipuláciou zo strany otca, ktorý deťom rozpráva, že ona je zlá, vinná, že spolu nežijú, snaží sa deti ovplyvňovať, aby sa k nemu vrátila, čo však odmieta. Ním spomínané SMS správy považuje za tendenčné a účelové so snahou pôsobiť

ako milujúci a starostlivý otec, čomu však v skutočnosti nebolo. Pokiaľ ide o incident zo dňa 15.01.2016, kedy vzal deti zo školy, s týmto súhlasila len preto, lebo sa bála, že deťom bude spôsobený ešte väčší stres, nechcela, aby im ublížil, bola si vedomá, že otec s nimi bude manipulovať, čo sa podľa nej aj potvrdilo, pretože keď prišli domov, hovorili jej, prečo je zlá a nechce sa k otcovi vrátiť. Napriek týmto skutočnostiam ona má snahu viesť deti k láske k obom rodičom, pričom naopak otec tieto používa len ako nástroj, aby ju prostredníctvom detí ovplyvňoval. V súčasnosti sa snaží prezentovať seba ako milujúceho otca, počas spolužitia tomu však nebolo, deti mu prekážali, ventiloval si na nich svoju nervozitu, často po nich kričal, nadával im a neraz ich aj fyzicky napadol. Nezobral ich na prechádzku a keď išla s deťmi von ona, upodozrieval ju, že chodí za inými mužmi. Napriek tomu, že rozsah súdom prvého stupňa určeného styku sa mu zdá málo, odkedy mu bolo doručené predbežné opatrenie, ani raz sa do bydliska matky nedostavil, aby deti mohol vidieť a aspoň chvíľu sa s nimi hrať. Nie je pravdou, že by mu bránila s deťmi sa stretávať, neumožňuje mu to však tak, ako si to zmyslí, alebo ho to napadne. Odmietla mu deti dať na noc potom, ako sa dozvedela, že mal maloletého M. biť a nadávať tak jemu, ako aj ostatným deťom. Dôvodom, prečo nechce nechávať deti s odporcom osamote je skutočnosť, že tento, ako sám tvrdí je chorý, býva mu nevoľno, odpadáva, ona sama je však toho názoru, že otec zveličuje a len sa snaží na seba upútať pozornosť, pretože pokiaľ bývali v spoločnej domácnosti, takéto zdravotné problémy nemal. Nie je pravdou jeho tvrdenie, že by za ich problémami v manželstve boli jej rodičia. Vzťahy medzi jej manželom a jej rodičmi sa narušili v dôsledku správania sa samotného otca detí. Poukázala na to, že otec v odvolaní opomenul spomenúť incident zo dňa 29.01.2016, kedy opätovne bez jej vedomia vzal staršieho syna M. zo školy napriek nesúhlasu učiteľky, chcel tiež zobrať dvojčičky zo škôlky, ale tie boli choré, tak boli s ňou doma, pričom učiteľky z materskej škôlky sa mali vyjadriť, že pôsobil nervózne, vystupoval voči učiteľkám arogantne, vyjadrili sa, že mali z neho strach, tento vykrikoval, že túto situáciu zabezpečil otec matky detí. V tom čase však už matka disponovala vykonateľným predbežným opatrením, ktoré otec napáda odvolaním, na čo otca kontaktovala a žiadala, aby jej dieťa odovzdal, čo však tento neurobil a ona incident išla nahlásiť na políciu, pretože mala obavy o dieťa, keď videla, ako plače a podala trestné oznámenie na odporcu za únos. Až na naliehanie polície syna doviezol. Tento bol z toho v úplnom strese, celý víkend ho musela upokojuvať, tíšiť a snažila sa mu vysvetľovať situáciu. Napriek správaniu otca k nej samotnej, nikdy ho pred deťmi neočierňovala, nenadávala na neho, naopak viedla deti k láske k obom rodičom. Po uvedených udalostiach, však podľa jej vyjadrenia maloletý M. má z otca strach, čo potvrdzuje to, že keď prišiel zo školy so zlou známku a pýtala sa, prečo jej to nepovedal, tak sa rozplakal a povedal, že ho zbijem ako otec, keď v druhom ročníku ZŠ doniesol zlú známku. Deti boli často priamymi svedkami toho, ako ju ich otec bil, kričal po nej, nadával jej, a to podľa jej názoru zanechalo na nich stopy. Urážajú ju tvrdenia otca, že sa o deti nezaujíma a o tieto sa nestará. Deti majú v dome jej rodičov, kde v súčasnosti žijú, vytvorené všetky podmienky. To, že ju označuje za zlú matku, pretože má svoje koníčky, potvrdzuje len to, akým spôsobom ju počas manželstva obmedzoval. Naopak je to on, kto sa o deti nikdy nestaral, nezaujímal sa o ne. Jeho správanie voči jeho priateľke, za ktoré bol odsúdený, poukazuje na jeho charakter a nevyspytateľnosť jeho správania, spočívajúcu v tom, že sa dokáže pre akúkoľvek maličkosť rozčúliť a potom je násilný. Podľa jej názoru, o deti záujem nemá, jeho snahou je jej ubližovať a cez deti ju ovplyvňovať, aby sa k nemu vrátila. Má strach o seba aj o deti, pretože napriek tomu, že je stále PN, ho ľudia videli, ako chodí okolo domu, kde býva, či ju sleduje na hodiny salsy, kam začala chodiť a má obavy, že by jej mohol niečo urobiť.

Kolízny opatrovník nevyužil svoje zákonné právo písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

Krajský súd v Trenčíne preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a za použitia § 212 ods. 2 písm. a) O.s.p. dospel k záveru, že odvolanie otca je dôvodné, a preto za použitia § 220 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti - ktorou bolo rozhodnuté o dočasnej úprave styku otca s mal. deťmi zmenil, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 3 O.s.p.). Uznesenie súdu prvého stupňa v jeho zostávajúcich častiach nepreskúmaval, keďže suspenzívnym účinkom odvolania tieto dotknuté neboli.

Podľa § 102 ods. 1 veta prvá O.s.p., ak treba po začatí konania dočasne upraviť pomery účastníkov, alebo zabezpečiť dôkaz, pretože je obava, že neskôr ho nebude možné vykonať, alebo len s veľkými ťažkosťami, súd na návrh neodkladne nariadi predbežné opatrenie alebo zabezpečí dôkaz.

Podľa § 102 ods. 2 O.s.p. v konaní, ktoré môže súd začať aj bez návrhu, úkony podľa ods. 1 vykoná aj bez návrhu.

Účelom občianskeho súdneho konania je zabezpečiť ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov nielen spravodlivú (§ 1 O.s.p.), ale tiež účinnú a rýchlu (§ 6 O.s.p.). Občiansky súdny poriadok vychádza z toho, že pre dosiahnutie tohto účelu nestačí vždy vyčkávať až do právoplatnosti rozhodnutia vydaného v konaní začatom podľa jeho tretej časti. Pomery účastníkov totiž neraz vyžadujú prijatie účinných dočasných opatrení, ktoré majú len prechodný charakter. Takými opatreniami sú (o. i.) predbežné opatrenia. Ich predbežnosť spočíva tiež v tom, že sa nimi neprejudikujú práva účastníkov, ani tretích osôb. Predbežné opatrenie možno nariadiť v každej veci, o ktorej sa môže konať v občianskom súdnom konaní, teda aj vo veciach starostlivosti súdu o maloletých. Nariadenie predbežného opatrenia nie je možné vtedy, ak sú dané podmienky pre konečné rozhodnutie. Nariadenie predbežného opatrenia má dočasný charakter.

Pri nariaďovaní predbežného opatrenia prevláda požiadavka rýchlosti nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení. V dôsledku toho sa tu nezisťujú všetky tie skutočnosti, ktoré má mať súd zistené pred vydaním konečného rozhodnutia o veci, a skutočnosti, z ktorých sa vyvodzuje dôvodnosť návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, nemusia byť preukázané dôkazmi. Zákon z tohto dôvodu ani nepredpokladá, že by pri rozhodovaní o predbežnom opatrení mal súd vykonávať dokazovanie (§ 120 a nasl. O.s.p.). Pre nariadenie predbežného opatrenia je postačujúce, pokiaľ sú okolnosti, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu na toto dočasné opatrenie, aspoň osvedčené. Miera osvedčenia sa riadi danou situáciou, najmä naliehavosťou jej riešenia.

Podľa článku 41 ods. 4 Ústavy SR, starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov; deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov, len rozhodnutím súdu a na základe zákona. Rodičovské práva a povinnosti patria obidvom rodičom. Zákon o rodine úpravu výkonu rodičovských práv a povinností rieši v určitých špecifických situáciách osobitne, tak ako to predpokladá článok 51 ods. 1 Ústavy SR. Zákon o rodine preferuje dohodu rodičov pri výkone rodičovských práv a povinností (§ 24 ods. 2, § 25 ods. 1, § 35 a § 36 Zákona o rodine). Až keď nedôjde k dohode rodičov o výkone rodičovských práv, rozhodne o ich výkone súd, vždy však s prihliadnutím na záujem maloletého dieťaťa.

Rodičovské práva a povinnosti majú rodičia vo vzťahu k maloletému dieťaťu a vznikajú priamo zo zákona narodením dieťaťa. Tieto majú v rovnakom rozsahu, pričom je irelevantné, či sú rodičia dieťaťa manželmi, alebo nie. Súčasťou rodičovských práv a povinností sú najmä sústavná a dôsledná starostlivosť o výchovu, zdravie, výživu a všestranný vývoj maloletého dieťaťa, zastupovanie maloletého dieťaťa a správa majetku maloletého dieťaťa (§ 28 ods. 1 písm. a/, b/, c/ zák. č. 36/2005 Z.z. v platnom znení ďalej "Zákon o rodine"). Rodičovské práva a povinnosti majú teda obaja rodičia a pri ich výkone, sú povinní chrániť záujmy maloletého dieťaťa (§ 28 ods. 2 Zákona o rodine).

Podľa § 36 ods. 1 Zákona o rodine, rodičia maloletého dieťaťa, ktorí spolu nežijú, môžu sa kedykoľvek dohodnúť o úprave výkonu ich rodičovských práv a povinností. Ak sa nedohodnú, súd môže aj bez návrhu upraviť výkon ich rodičovských práv a povinností, najmä určí, ktorému z rodičov zverí maloleté dieťa do osobnej starostlivosti. Ustanovenia § 24, § 25 a § 26 sa použijú primerane.

Z ust. § 25 ods. 2 Zákona o rodine vyplýva, že ak sa rodičia o úprave styku s maloletým dieťaťom nedohodnú, súd upraví styk rodičov s maloletým dieťaťom.

Podľa ust. § 25 ods. 3 Zákona o rodine, ak je to potrebné v záujme mal. dieťaťa, súd obmedzí styk rodičov s mal. dieťaťom, alebo ho zakáže.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení, je preto potrebné posudzovať aj opodstatnenosť matkou požadovaného predbežného opatrenia o zákaze styku s maloletými deťmi, či na strane druhej opodstatnenosť dočasnej úpravy styku otca s deťmi vzhľadom na práva detí a tiež otca, ako druhého rodiča, teda z hľadiska zmyslu a účelu ustanovení zákona, podľa ktorých súd o úprave rodičovských práv a povinností rodičov rozhoduje.

Rozhodnutie o zverení maloletého dieťaťa jednému z rodičov do osobnej starostlivosti, zachováva všetky rodičovské práva a povinnosti aj tomu z rodičov, ktorému maloleté dieťa nebolo zverené do osobnej starostlivosti. Tento rodič, aj keď je spravidla prevažne vylúčený z bezprostredného výkonu svojich

rodičovských práv a povinností, najmä sústavného výchovného pôsobenia na maloleté dieťa, nie je pozbavený práva dieťa vychovávať. Jedným z prostriedkov na zabezpečenie čiastočnej spoluúčasti rodiča, ktorému nebolo maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti, na výchove maloletého dieťaťa a na udržiavaní rodičovského vzťahu a upevňovaní citových väzieb, je osobný styk rodiča s maloletým dieťaťom. Ust. § 25 Zákona o rodine je tak špeciálnym ustanovením vo vzťahu k ust. § 24, keďže sa dotýka len jedného prvku rodičovských práv, a to styku s maloletým dieťaťom. Z uvedeného teda vyplýva, že predpokladom pre to, aby súd z hľadiska naplnenia zmyslu a účelu ust. § 25 Zákona o rodine, mohol rozhodovať o úprave styku rodiča s maloletým dieťaťom či už vo veci samej, ale tiež aj prostredníctvom inštitútu predbežného opatrenia, je zverenie mal detí do osobnej starostlivosti druhého rodiča, pričom rovnako môže ísť len o rozhodnutie dočasného charakteru, teda prostredníctvom predbežného opatrenia, ako tomu tiež je v danej veci.

V preskúmvanej veci z obsahu spisového materiálu vyplýva, že pred Okresným súdom Považská Bystrica je pod č.k. 11P/134/2015 vedené konanie, ktoré nie je doposiaľ právoplatne ukončené, predmetom ktorého je úprava práv a povinností k maloletým deťom v rozsahu zverenia detí do osobnej starostlivosti matky a určenia výživného zo strany otca. Súčasne na Okresnom súde Považská Bystrica prebieha konanie o rozvod manželstva rodičov mal. detí, ktoré rovnako doposiaľ nie je právoplatne ukončené a to pod č.k. 4P/83/2015. Doposiaľ a to ani prostredníctvom inštitútu predbežného opatrenia, neboli práva a povinnosti rodičov k maloletým deťom upravené, stalo sa tak až týmto odvolaním napadnutým rozhodnutím súdu prvého stupňa, v zmysle ktorého boli deti dočasne zverené do osobnej starostlivosti matky, otcovi bolo určené minimálne výživné, opakovanému návrhu matky na zákaz styku detí s otcom nebolo vyhovené, a súčasne bez návrhu bol upravený styk otca s deťmi v byte matky za jej prítomnosti a to v rozsahu troch hodín každú prvú a tretiu sobotu v mesiaci.

Predchádzajúci návrh matky vznesený v tomto konaní, v zmysle ktorého už žiadala predbežným opatrením zakázať styk otca s mal. deťmi, bol uznesením Okresného súdu Považská Bystrica pod č.k. 1P/134/2015-8 zo dňa 29.09. 2015 v spojitosti s uznesením Krajského súdu Trenčín č.k. 17Cop/97/2015-35 zo dňa 02.12.2015 zamietnutý.

Z odôvodnenia vyššie citovaného zamietajúceho rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že predchádzajúci návrh na zákaz styku, matka odôvodňovala svojim psychickým a fyzickým týraním zo strany otca detí, ktoré mali byť takémuto správaniu prítomné, otec mal matku viac krát fyzicky napadnúť aj pred maloletými deťmi, čo podľa nej deti veľmi zle vnímali. Aj po odchode zo spoločnej domácnosti do bezpečného prostredia sa otec nasilu domáhal navrátenia detí a psychicky ju vydieral, v dôsledku čoho musela vyhľadať odbornú pomoc psychológa. Zákaz styku žiadala aj preto, aby otec nemohol deti manipulovať, uvádzala, že ďalej s odporcom žiť nechce a zákaz styku odporcu s deťmi žiada aj po rozvode manželstva, pretože aj keď deti nemajú výslovne negatívny vzťah k otcovi, tak on sa ich bude snažiť použiť na to, aby ich prostredníctvom presvedčil matku k späťvzatiu návrhu na rozvod. Matka vyjadrila aj v uvedenom konaní obavu, že by sa niečo mohlo stať aj mal. deťom. Zo správy detskej lekárky maloletých MUDr. Žikavskej, ktorú si odvolací súd v uvedenom konaní vyžiadala, mal tento za osvedčené, že pri opakovaných vyšetreniach všetkých troch maloletých, nezaznamenala lekárka od ich narodenia žiadne príznaky násilia na deťoch. Odvolací súd považoval za osvedčený aj zovšeobecňujúci záver, že otec maloletých sa opakovane dopúšťal fyzických útokov voči matke maloletých, ako aj najmenej jedného útoku voči inej osobe. Súčasne však uviedol, že možno mať za osvedčené, že zo strany otca nedochádzalo k násiliu voči deťom. Takáto skutočnosť nebola tvrdená v konaní ani matkou, ktorá za pôvod ujmy na strane detí považovala najmä to, že deti boli prítomné pri násilnom správaní sa otca voči nej.

Odvolací súd už vo vyššie citovanom rozhodnutí, ktorým zamietol predchádzajúci návrh matky dožadujúcej sa prostredníctvom inštitútu predbežného opatrenia dočasného zákazu styku otca s deťmi, vychádzajúc z uvedených skutkových okolností svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v prípade rozhodovania o predbežnom opatrení zákazu styku rodiča s maloletými deťmi je potrebné mať na zreteli, že zamedzenie styku rodiča s dieťaťom, zvlášť v prípade, kde doposiaľ styk intenzívne prebiehal, predstavuje významný zásah do života dieťaťa ako aj rodiča, v podobe oslabenia citovej väzby dieťaťa k rodičovi, či všeobecne v podobe nenahraditeľnej straty často nezanedbateľného úseku spoločne prežívaného života. V živote detí, predstavujú rádovo mesiace priebehu súdneho konania, počas ktorých trvajú účinky predbežného opatrenia, dlhé obdobie. Odhliadnuc od toho, že zložitejšie súdne konania vyžadujúce znalecké dokazovanie, ktoré je už v samom začiatku intenzívne požadované aj v

tomto prípade, môžu trvať aj viac ako rok. Význam stretávania sa rodiča s dieťaťom nemožno vnímať iba na strane rodiča, ale prinajmenšom rovnako sa jedná aj o právo dieťaťa, ktoré by mu malo zabezpečiť, aby neprišlo o vzťah s jednou z najbližších osôb svojho detského života. Je v záujme dieťaťa, aby v jeho blízkosti ostali obaja rodičia s čo najviac intenzívnym pozitívnym vzťahom k nemu, a to aj potom, ako medzi rodičmi samotnými o pozitívnom vzťahu hovoriť nemožno. Napriek uvedenej mimoriadnej dôležitosti stretávania sa dieťaťa s rodičom, môžu výnimočne nastať situácie, kedy nie je stretávanie sa rodiča s dieťaťom v záujme dieťaťa, pretože môže ohrozovať jeho život, zdravie, či priaznivý vývoj. V takom prípade musí právo na styk s dieťaťom ustúpiť v prospech záujmu dieťaťa vyjadreného zákazom styku. Musí sa však jednať o situáciu, kedy je ohrozené priamo dieťa. V posudzovanom prípade však nevyšla najavo jediná skutočnosť, ktorá by nasvedčovala, že zo strany otca sú deti ohrozené. Matka sama vnímala ich ujmu najmä v tom, že boli svedkami násillia voči nej. Táto okolnosť zánikom kontaktu medzi rodičmi odpadla a sama matka vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že deti výslovne negatívny vzťah k otcovi nemajú. Napriek tomu, že násillné správanie je odsúdeniahodné, osobitne násillné správanie partnera voči partnerke, nepredstavuje samo o sebe takéto správanie, i keď len do istej intenzity, v zásade dôvodom pre nariadenie zákazu styku otca s maloletými deťmi formou predbežného opatrenia. Rovnako dôvodom zákazu styku nie je obava z možného ovplyvňovania detí rodičom po ukončení ich spoluzitia, či obava z ich zneužívania v konflikte rodičov, ktoré vyjadrila matka. Tieto pravidelne sa vyskytujúce úskalia rozchodu rodičov je potrebné riešiť primárne inými prostriedkami než zákazom styku rodiča s dieťaťom. Ako bolo uvedené, zákaz styku rodiča s dieťaťom predstavuje spravidla aj významný zásah do práv dieťaťa.

Od vyššie uvedených záverov sa odvolací súd ani v tomto odvolacom konaní, nemá dôvod odkloniť a s týmito závermi sa plne identifikuje. Ust. § 26 Zákona o rodine síce nevyklučuje zmenu rozhodnutia o úprave práv a pomerov (ktoré ustanovenie má dopad tiež na predbežné opatrenie týkajúce sa mal. detí), určujúcim kritériom na takýto postup je však existencia podstatne zmenených pomerov oproti tým, z ktorých súd vychádzal pri predchádzajúcom rozhodnutí. O takýto prípad však v preskúmanej veci nejde. Predchádzajúce zamietavé rozhodnutie je datované dňom 02.12.2015, nový návrh je založený v zásade na identických dôvodoch ako ten predchádzajúci, s ktorými sa s konečnou platnosťou už odvolací súd vysporiadal. Nad rámec nich, matkou uvádzané tzv nové okolnosti spočívajúce v tom, že otec mal vziať bez jej vedomia deti z predškolského a školského zariadenia, jednak čiastočne nemajú oporu v doteraz zistenom skutkovom stave a jednak z dôvodov, ktoré bližšie rozvedie odvolací súd v ďalšej časti svojho rozhodnutia, nie sú spôsobilými k záveru o opodstatnenosti zákazu styku otca s deťmi so zreteľom na záujem detí a v neposlednom rade tiež na existenciu zákonných rodičovských práv otca. Pokiaľ teda za týchto okolností súd prvého stupňa návrhu matky v tomto smere nevyhovел, jeho závery aj odvolací súd považuje za v celom rozsahu správne.

Rovnako za správny, považuje odvolací súd postup súdu prvého stupňa, ktorý napriek tomu, že matka sa svojím návrhom domáhala výlučne zákazu (nie úpravy) styku, tento vzhľadom na okolnosti prípadu aj bez návrhu dočasne upravil.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu takejto dočasnej úpravy, odvolací súd poukazuje na to, že druhy predbežných opatrení sú v ust. § 76 O.s.p. vymedzené len príkladmo, z čoho vyplýva, že súd môže nariadiť aj predbežné opatrenie iného obsahu, resp. spojiť viaceré druhy predbežných opatrení na dosiahnutie predbežnej ochrany účastníka, teda aj dočasne upraviť práva a povinnosti, ktoré nie sú výslovne v predmetnom ustanovení uvedené, predmetom ktorých je aj dočasná úprava rodičovských práv a povinností k maloletým deťom, súčasťou ktorých je tiež zverenie detí do starostlivosti jedného z rodičov a úprava styku detí s druhým z rodičov. Pre využitie inštitútu predbežného opatrenia vo vzťahu k úprave práv a povinností k maloletým deťom vo vyššie naznačenom smere, zákon nevyžaduje návrh, pretože ide o nariadené predbežné opatrenie v konaní, ktoré môže súd začať i bez návrhu (§ 75 ods. 1 veta druhá O.s.p.).

Súd prvého stupňa dočasne upravil napadnutým rozhodnutím styk otca s mal. deťmi v rozsahu 3 hodín, dvakrát mesačne v prítomnosti matky a v mieste jej bydliska, ktorú úpravu zdôvodňuje prevenciou pred konaním otca spočívajúcim v tom, že tento opätovne svojvoľne bez dohody s matkou a proti jej vôli, môže deti vziať.

Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru o neudržateľnosti takéhoto rozhodnutia a jemu korešpondujúceho zdôvodnenia, z hľadiska zákonných kritérií, pre takéto rozhodnutie určujúcich.

Opodstatnenosť dočasnej úpravy pokiaľ ide o úpravu styku otca s deťmi, jeho rozsah a podmienky za ktorých by sa mal tento uskutočňovať, je nevyhnutne potrebné posudzovať tak z hľadiska výkonu rodičovských práv jedného, či druhého rodiča, ale tiež z hľadiska určujúceho kritéria, ktorým je v tomto prípade nepochybne záujem mal. detí.

Nad rámec skutkových tvrdení matky spočívajúcich v tom, že otec mal matku verbálne a fyzicky v prítomnosti detí napádať, či jej obáv z možného ovplyvňovania detí otcom (aby vzala späť svoj návrh na rozvod, či sa k nemu vrátila do spoločnej domácnosti), ktoré odvolací súd tak v predchádzajúcom aj aktuálnom odvolacom konaní vyhodnotil ako nespôsobilé k záveru o potrebe zákazu, či obmedzenia styku (možno prisvedčiť otcovi, že o radikálnom obmedzení rozsahu styku možno tiež hovoriť v prípade napadnutého prvostupňového rozhodnutia), matka navyiac v návrhu aj v podanom vyjadrení k odvolaniu dôvodila tým, že otec mal bez jej súhlasu vziať dňa 15.01.2016 deti z predškolského a školského zariadenia, pričom ona nemá žiadnu možnosť, aby otcovi mohla v takomto konaní zabrániť, teda, aby si tieto svojvoľne mohol kedykoľvek v budúcnosti vziať, ďalej tým, že dňa 29.01.2016 otec, napriek v tom čase už existujúcej úprave styku napadnutým rozhodnutím, vzal mal. Petra zo školy a priviezol ho až na intervenciu polície (z čoho má byť dieťa rozrušené), ktoré konanie ona považuje za únos a oznámila to na polícii, a v konečnom dôsledku tým, že až v priebehu tohto konania sa mala od mal. M. dozvedieť (keď doniesol zo školy zlú známku a o tomto jej nepovedal), že otec mal tohto v minulosti pre zlú známku fyzicky potrestať.

Z obsahu spisového materiálu, vyplýva, že rodičia sú t.č. v rozvodovom konaní, ktoré nie je doposiaľ ukončené. Počas trvania manželstva odišla matka zo spoločnej domácnosti spolu s mal. deťmi k svojim rodičom, kde v súčasnosti bývajú. V konaní nebolo preukázané, ale ani osvedčené, či vôbec tvrdené, že by sa na zmene bydliska detí s ich otcom bola dohodla.

Z obsahu vyjadrení účastníkov nie je sporné, že skutočne dňa 15.01.2016 (teda v čase, keď už rodičia detí nežili v spoločnej domácnosti), otec v sprievode svojich rodičov prišiel tak do Materskej školy v Dolných Kočkovciach (ktorú navštevujú mal. B. a mal. I.), ako aj na ZŠ Komenského v Púchove (ktorú navštevuje mal. M.), aby si vyzdvihol z týchto zariadení svoje deti. Mal. M. s ním odišiel bez problémov, pokiaľ ide o dvojčky, riaditeľka MŠ deti otcovi odmietla vydať, kontaktovala matku, ktorá po príchode nakoniec súhlasila s tým, aby si deti otec odviezol. Z obsahu spisu vyplýva, že v uvedenom čase tu nebola existencia žiadneho súdneho rozhodnutia, upravujúceho dočasne, či trvalo práva a povinnosti k mal. deťom.

V totožný deň (15.01.2016), ako vyplýva z pripojeného záznamu, sa matka dostavila na ÚPSVaR Považská Bystrica, pracovisko Púchov v sprievode JUDr. Martiny Kočíkovej, zastupujúcej advokátsku kanceláriu Štrbáň s.r.o., ktorú matka v konaní k svojmu právnomu zastúpeniu splnomocnila a to za účelom oznámenia skutočnosti, že otec mal. deti v tento deň vyzdvihol bez jej súhlasu a vedomia, mal ich vziať na jej neznáme miesto, o čom sa mala dozvedieť, až keď si deti prišla prevziať. Uvádza, že vzhľadom na situáciu v rodine má vážne obavy o život a zdravie detí, vzhľadom k tomu, že otec ju fyzicky napádal, mal ubližovať v minulosti aj deťom a deti má používať ako nástroj manipulácie s ňou. Deti sa otca údajne boja, nechcú byť s ním samotné, čo mali matke povedať až potom, ako sa od otca odsťahovali. Vyslovila tiež obavu, že otec začne na deti vyvíjať veľký psychický nátlak, aby sa nerozvedli, bude deťmi manipulovať, a žiadala, aby sa ÚPSVaR pridal k jej návrhu na zákaz styku otca s deťmi.

Zo správy ÚPSVaR Považská Bystrica pracovisko Púchov zo dňa 21.01.2016 vyplýva, že skutočne matka sa v rozhodný deň (15.01.2016) dostavila na úrad, kde bol s ňou spísaný vyššie uvedený úradný záznam. Dňa 19.01.2016 bola zo strany kolízneho opatrovníka kontaktovaná, telefón nezdvihala, právny zástupca matky na základe telefonického kontaktu sa vyjadril, že otec deti matke vrátil toho istého dňa o 21.00 hodine. Na základe telefonického rozhovoru s riaditeľkou MŠ Dolné Kočkovce kolízny opatrovník zistil, že otec prišiel dňa 15.01.2016 za maloletým B. a I. do MŠ s maloletým M. - ich starším bratom a dvomi dospelými členmi z rodiny, na čo vychovávateľka kontaktovala matku, ktorá prvotne nedvíhala telefón, následne po zistení informácie, že otec prišiel pre deti, prišla do predškolského zariadenia, kde došlo medzi rodičmi k výmene názorov. Rodičia s deťmi odišli z areálu MŠ s tým, že sa dohodnú, kto si deti zoberie. Tieto si nakoniec vzal otec, matka mala zostať sedieť v aute a bolo vidieť, že je zo situácie smutná. Podľa riaditeľky MŠ boli deti rozladené a v strese. Na základe zisťovania

kolízneho opatrovníka, triedna učiteľka maloletého Petra uviedla, že otec prišiel so svojou matkou do ZŠ Komenského v Púchove, maloletý M. bol rád, že otca vidí a keďže škola nemala žiadne rozhodnutie o tom, že otec sa s deťmi nemôže stretávať, odišlo dieťa zo školského zariadenia s otcom bez problémov, pričom na ňom bolo vidieť, že je spokojný.

Z kópie SMS správ zo dňa 22.01.2016, ktorá prebehla medzi rodičmi detí vyplýva, že otec kontaktoval matku so žiadosťou, aby si mohol deti vziať na nasledujúci víkend k sebe, s čím táto súhlasila a deti u otca strávili teda pravdepodobne celý víkend, ktorú skutočnosť ani matka v odvolaní nepoprela.

Tiež z vyjadrení účastníkov nesporne vyplýva, že dňa 29.01.2016 otec vyzdvihol zo ZŠ najstaršie dieťa - mal. M., na čo matka reagovala privolaním polície, otec dieťa matke na polícii vo večerných hodinách odovzdal. Podľa matky dieťa malo byť zo situácie v strese.

Matka k odvolaniu predložila fotokópiu trestného oznámenia zo dňa 01.02.2016, spísaného s ňou orgánmi činnými v trestnom konaní, v zmysle ktorého v súvislosti s tým, že otec vzal mal. Petra dňa 29.01.2016 zo školy, mal sa dopustiť podľa nej únosu, v ktorom matka tiež poukazuje na to, že otec nemal rešpektovať vydané súdne rozhodnutie.

Z matkou pripojených fotokópií strán 6, 7, 8 a 9 z jej výsluchu dňa 11.02.2016 pred orgánmi činnými v trestnom konaní v súvislosti s uvedeným oznámením vyplýva, že táto vypovedala o ňou tvrdených verbálnych a fyzických útokoch jej manžela na ňu počas ich spolužitia, čoho mali byť svedkami deti. Vo svojom pokračujúcom výsluchu dňa 12.02.2016 na otázku vyšetrovateľa, ako sa správal otec k ich deťom, uviedla, že on má deti rád, v poslednom období však vedel ich aj zbiť, teda tak, že im dal po zadku so slovami, že deti musia dostať aj výchovné a od syna M. sa mala dozvedieť v súčasnosti, že keď bola v robote a manžel bol doma s deťmi, tak dvojičky keď nechceli ísť poobede spať, tak ich vedel zbiť, tiež im naložil jedenie, ale nedozrel, či to zjedli, tiež keď na ňu mal pred synom M. nadávať a tento ju bránil, mal mu dať facku a v závere výsluchu uviedla, že prízvukuje, že nechce do toho zaťahovať deti, nechce, aby znášali stres pri výsluchoch a jasne hovorí, že nepodáva trestné oznámenie pre týranie detí manželom, pretože jeho správanie k deťom nevníma ako ich týranie. K incidentom zo dňa 15.01.2016 a 29.01.2016 vo svojej výpovedi pred vyšetrovateľom uviedla, že pokiaľ ide o 15.01.2016, prišiel otec do škôlky v Dolných Kočkovciach so synom M., ktorého vybral zo školy svojimi rodičmi, chcel vybrať aj dvojičky, a ona keď tam prišla pod ústnym tlakom všetkých dovolila mu zobrať si v ten deň všetky tri deti, ktoré jej aj večer tohto dňa domov doviezol. Dňa 29.01.2016 jej maloletého M. odovzdal na Polícii v Púchove potom, čo ho neoprávnene mal odviezť zo školy a vtedy na neho podala trestné oznámenie. Súčasne uvádzala, že telefonicky s ním nebola v kontakte, lebo si zablokovala od neho telefonáty, ale prijala od neho veľa SMS správ. V jej výpovedi v súvislosti s úpravou styku napadnutým uznesením uvádza, že za čas platnosti tohto rozhodnutia otec detí u nich vo vymedzenom období doma nebol, pričom ona má zabezpečené, aby niekto z rodiny bol počas styku otca s deťmi u nich doma, aby nebola s týmto sama. Záverom uviedla, že si voči manželovi neuplatňuje žiaden nárok na náhradu svojej škody, chce mať od neho len pokoj, nevidieť ho, najradšej by bola, keby bol vo väzení.

Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že napadnuté rozhodnutie, vymedzujúce styk otca s deťmi bolo nariadené s datovaním dňom 22.01.2016, otcovi bolo preukázateľne doručené ako vyplýva z poštovej doručky v spise, dňa 02.02.2016.

Podrobným a dôsledným preskúmaním všetkých vyššie uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že zo strany matky nebola osvedčená nielen existencia skutočností, vedúcich opodstatnene k zákazu styku otca s deťmi, čo konštatoval odvolací súd už v predchádzajúcej časti svojho rozhodnutia, ale nebola osvedčená ani existencia takých skutočností, ktoré by opodstatnene boli spôsobilé viesť k záveru o potrebe, či nevyhnutnosti tak zásadného i keď len dočasného obmedzenia rozsahu a spôsobu stretávania otca so svojimi maloletými deťmi, t.j. v medziach vymedzených napadnutým rozhodnutím, práve naopak, odvolací súd zastáva názor, že vzhľadom na všetky okolnosti, ktoré doposiaľ v tomto konaní vyšli najavo, by takéto riešenie nielenže neopodstatnene a zásadným spôsobom zasiahlo do výkonu rodičovských práv otca, ale predovšetkým bez osvedčenia relevantných dôvodov do práva samotných mal. detí na (samozrejme v rámci daných možností) rovnocenný a plnohodnotný styk s druhým z ich rodičov, teda s otcom.

Pokiaľ ide o tzv. nové skutočnosti uvádzané matkou, od ktorých odvodzuje dôvodnosť ňou navrhovanej predbežnej úpravy (t.j. nad rámec tých, ktorými odôvodňovala svoj predchádzajúci návrh) spočívajúce v tom, že otec si mal dňa 15.01.2016 a následne dňa 29.01.2016 bez jej vedomia odniesť deti zo školy a zo škôlky, pričom v druhom prípade toto jeho konanie považuje za únos, pri hodnotení ich relevancie vo vzťahu k preskúmvanej veci, je potrebné si prioritne na strane matky uvedomiť absolútne zásadnú vec, na ktorú odvolací súd poukázal už vyššie a to, že rodičovské práva a povinnosti majú, a to v rovnocennom pomere obaja rodičia (samozrejme za situácie, že im tieto práva súdnym rozhodnutím neboli obmedzené, o ktorý prípad však v preskúmvanej veci nejde). Ani dočasné zverenie do osobnej starostlivosti toho ktorého z rodičov prostredníctvom inštitútu predbežného opatrenia, nie je z hľadiska zákona možné považovať za obmedzenie, či dokonca odobratie rodičovských práv otcovi dieťaťa, pretože k zásahu do týchto práv, môže dôjsť výlučne z dôvodov uvedených v ust. § 38 Zákona o rodine, a to buď pozastavením výkonu, obmedzením výkonu, alebo úplným pozbavením výkonu rodičovských práv a povinností, k čomu v preskúmvanej veci nedošlo (nebola zistená, ani tvrdená existencia súdneho rozhodnutia v tomto smere) a ani odvolací súd pri svojom rozhodovaní nemal za preukázanú existenciu relevantných okolností, ktoré by takýto zásah opodstatňovali. Právo zastupovať mal. deti v bežných veciach priamo zo zákona plynie oboj rodičom, na výkone ktorého práva nič nemení ani či už dočasné, ale ani trvalé zverenie mal. detí do osobnej starostlivosti oboj rodičov. V konečnom dôsledku v napadnutom rozhodnutí súd prvého stupňa ani nevymedzil (samozrejme správne), že oprávnená maloleté deti dočasne zastupovať je len matka. Z uvedeného teda vyplýva, že zastupovanie detí navonok v tomto prípade, teda výkon práva konať za dieťa s právnymi účinkami, ktoré je odrazom práva rodičov o dieťati rozhodovať, prináleží okrem prípadu jeho obmedzenia priamo súdnym rozhodnutím, oboj rodičom. V bežných veciach teda môžu rozhodovať každý z nich samostatne, teda tak otec, ako aj matka. V iných, ako bežných veciach, sú rodičia povinní sa dohodnúť a pokiaľ sa nedohodnú, rozhoduje na návrh jedného z rodičov súd.

Pri posudzovaní podmienok na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností súd jednoznačne musí rešpektovať ust. § 28 Zákona o rodine, v zmysle ktorého nositeľmi práva zastupovať dieťa sú teda obaja rodičia.

Z uvedeného teda vyplýva, že pokiaľ otec maloletých detí, v oba matkou uvádzané dni vyzdvihol tieto či už zo školského, alebo predškolského zariadenia, ktoré na základe konsenzu rodičov deti navštevujú, vykonával bez akejkoľvek pochybnosti len svoje rodičovské práva a povinnosti, ktoré sú mu zákonom priznané a ktorých nositeľom je v rovnocennom pomere s matkou. Vyzdvihnutie detí z týchto zariadení, je nepochybne bežnou záležitosťou, výkon ktorého práva matka realizovala bežne a bez toho, aby žiadala otca o súhlas, či bez toho, aby otec takéto jej konanie spájal s policajnou intervenciou. Pokiaľ takéto práva prislúchajú matke, nepochybne v rovnakej miere prináležali otcovi. V tomto smere matka z neznámeho dôvodu vychádza z premisy, že výkon rodičovských práv zo strany otca v tom čase podliehal jej súhlasu, teda že to bola ona, ktorá mu vyzdvihnutie detí mala „povolit“. V čase ňou uvádzaného prvého incidentu, ku ktorému došlo dňa 15.01.2016 tu nebola navyše ani existencia akéhokoľvek rozhodnutia, ktorým by výkon práv a povinností k mal. deťom bol akýmkoľvek spôsobom upravený, či práva otca boli v akomkoľvek smere obmedzené, preto tak otec, ako aj matka rovnocenne tieto mohli vykonávať, t.j. nebolo zákonného obmedzenia, brániaceho mu deti vyzdvihnúť, k čomu súhlas matky nepotreboval, preto konanie riaditeľky MŠ, ktorá mu jeho deti odmietla vydať, podmieňovala to súhlasom matky a pod. nielenže nebolo súladné s jeho právami, ale v konečnom dôsledku príchodom matky, ktorú privolala malo za následok, že deti vzniknutú situáciu, prvotne vnímanú ako radostnú zo stretnutia s otcom, ktorého majú radi, čo nepopiera ani matka, vnímali ako stresujúcu. Vo výsledku samotná matka „dovolila“ otcovi deti za účasti ich starých rodičov odviezť a tento jej ich aj do miesta jej bydliska v rovnaký deň vrátil. Nebol to teda v tomto prípade otec, v konaní ktorého je možné vzhliadnuť pôvod vzniknutej situácie, či prípadného stresu, ktorému mohli byť pod jej vplyvom deti vystavené, ale matka, ktorá bez reálneho opodstatnenia si nad rámec vlastných rodičovských práv prisvojovala práva rozhodovať o ich obmedzení na strane otca, ktoré kompetencie jej nielenže neprináležali, ale tiež nevenovala dostatočnú pozornosť tomu, ako túto situáciu deti vnímali, pokiaľ samozrejme nešlo o účelové konanie s cieľom vytvoriť základy pre eliminovanie kontaktu detí s otcom. V súvislosti s týmito skutočnosťami však nemožno prehliadnuť, že matka napriek tomu, že preukázateľne sa nakoniec s otcom dohodla, že si deti v ten deň odvezie a kde sa budú nachádzať (vyplýva to z jej výpovede pred vyšetrovateľom, z písomného vyjadrenia k odvolaniu a v konečnom dôsledku aj z následnej správy kolízneho opatrovníka) navštívila v rozhodný deň ÚPSVaR za účelom spísania oznámenia o tejto udalosti, kde však skutkové okolnosti tejto udalosti popísala v rozhodujúcich momentoch v rozpore so skutočnosťou, keď tvrdila, že otec bez jej vedomia

a súhlasu a na jej neznáme miesto deti odviezol, čo môže nasvedčovať v prospech tvrdení otca o účelovosti takéhoto jej konania.

Prakticky identicky možno hodnotiť konanie otca aj v druhom matkou uvádzanom prípade, t.j. dňa 29.1.2016 kedy otec maloletého M. vyzdvihol zo školy, na čo matka reagovala oznámením na polícii (podľa nej otec sa mal dopustiť únosu), v priestoroch ktorej otec v konečnom dôsledku dieťa matke odovzdal. Tak, ako v prvom prípade, tak aj v tomto, otec len vykonával svoje rodičovské práva, priznané mu zákonom. Pokiaľ matka dôvodí nariadeným predbežným opatrením, jednak toto, ako už bolo uvedené vyššie, otca rodičovských práv nezavaruje, a jednak je potrebné si tiež uvedomiť, že v čase, keď otec dieťa zo školy vyzdvihol nemal reálne vedomosť o existencii takejto dočasnej úpravy, takýmto rozhodnutím nedisponoval. Predbežné opatrenie je datované dňom 22.1.2016 a otec ho preukázateľne prevzal dňa 02.02.2016, s ktorým momentom spája zákon jeho vykonateľnosť. Je síce pravdou, že súd prvého stupňa vo výroku svojho rozhodnutia uviedol, že jeho vykonateľnosť nastáva dňom jeho nariadenia, avšak ide o nesprávny údaj, pretože zákon vykonateľnosť predbežných opatrení s dňom ich nariadenia spája výlučne v prípade predbežných opatrení vymedzených v ust. § 75a/ a § 76 ods. 1 písm. b/ O.s.p., ako to vyplýva z ust. § 75 ods. 5 O.s.p., teda v prípadoch naliehavosti rozhodnutia o dočasnej úprave výkonu osobnej starostlivosti o mal. deti (zákonodarca dokonca ani v tomto prípade nehovorí o zverení detí do výchovy, ale používa pojem starostlivosť v spojitosti s faktickým odovzdaním dieťaťa do starostlivosti jedného z rodičov, či prípadného zdravotníckeho zariadenia, ktoré rozhodnutie však v žiadnom prípade tiež neanticipuje otázku budúcej výchovy). V preskúmvanej veci i keď nepochybne možno za splnenia zákonných podmienok dočasne prostredníctvom predbežného opatrenia upraviť tiež styk rodiča s deťmi, nejde svojou povahou čo do tejto časti o predbežné opatrenie vymedzené v ust. § 76 ods. 1 písm. b/ preto ani naň v tejto časti nedopadá ust. 75 ods. 5 O.s.p., čo znamená, že rovnako, ako v prípade iných predbežných opatrení (nad rámec citovaného vymedzenia), jeho vykonateľnosť nastáva až dňom jeho doručenia, v prípade otca dňa 02.02.2016.

K tvrdeniu matky, že otec sa mal vyššie uvedeným konaním dopustiť únosu, odvolací súd považuje za potrebné napriek skutočnosti, že matka je v konaní kvalifikovane právne zastúpená, dať do pozornosti, čo z hľadiska zákona je možné kvalifikovať ako tzv. rodičovský únos, ktorý má v tomto prípade zrejme matka na mysli.

O „únosoch“, alebo „rodičovských únosoch“ hovoríme vtedy, keď jeden z rodičov neoprávnenne premiestni, alebo zadržiava dieťa v štáte, ktorý nie je štátom obvyklého pobytu dieťaťa. Premiestnenie, alebo zadržávanie dieťaťa je neoprávneným vtedy, keď rodič nemá súhlas druhého rodiča, ani súhlas súdu toho štátu, v ktorom malo dieťa pred premiestnením obvyklý pobyt.

V danom prípade nielenže otec deti do iného štátu nepremiestnil, ale takýto úmysel nikým ani nebol tvrdený. Pokiaľ by možné naplnenie takejto skutkovej podstaty konania otca malo byť vzhľadom na stranu matky v tom, že otec dieťa, či deti „premiestnil“ bez dohody s ňou zo školy do miesta svojho bydliska, či na iné miesto, kde s nimi plánoval spoločné aktivity, tak odvolací súd poukazuje na to, že samotná matka by sa pri takomto vykonštruovanom náhľade musela rodičovského únosu dopúšťať vždy, keď deti v čase absencie úpravy práv a povinností rodičov, z jednotlivých zariadení vyzdvihovala, nehovoriac o ich premiestnení z miesta ich obvyklého pobytu (byť kde spoločne s otcom žili v spoločnej domácnosti) do aktuálneho bydliska napriek tomu, že sa na tejto nie dočasnej zmene ich bydliska, čo na rozdiel od vyzdvihnutia detí zo školy nie je možné považovať za bežnú záležitosť, s otcom detí preukázateľne nedohodla.

V konečnom dôsledku za osvedčené, spôsobilé k potvrdzujúcemu rozhodnutiu prvostupňového súdu nebolo možné považovať ani matkou tvrdené obavy o deti v prípade ich stretávania s otcom bez jej prítomnosti, či mimo jej bydliska. Samotná matka totiž nepopiera, a to dokonca aj vo svojej výpovedi pred vyšetrovateľom, že deti s otcom majú dobrý vzťah, že tento ich má rád. Až do doby, ako odvolací súd zamietol jej návrh na styk detí s otcom jednoznačne tvrdila, že verbálne, či fyzické útoky otca smerovali výlučne voči nej. Až následne, keď na neexistencii takéhoto konania založil svoje zamietavé rozhodnutie krajský súd začala tvrdiť, že sa mala dodatočne dozvedieť, že otec mal fyzicky mal. M. potrestať v minulosti za zlú známku, či dvojičky, keď nechceli spať. Toto svoje skutkové tvrdenie jednak ani v najmenšom neosvedčila, jednak sú poznamenané vzhľadom ku všetkým okolnostiam nedostatočnou vierohodnosťou. Mal. M. mal zatajiť matke zlú známku z dôvodu, že v minulosti ho otec za zlú známku fyzicky potrestal. V čase, keď sa to mala matka dozvedieť, však už deti s otcom nežili v spoločnej domácnosti, takže obava trestu zo strany otca nemala opodstatnenie, a pokiaľ napriek tomu

dieťa takto malo konať, z hľadiska princípov formálnej logiky je na úvahu, či mohlo byť takto trestané tiež zo strany matky (keďže otec v tom čase naň v tomto smere už nemal reálny dosah), alebo ide o účelové tvrdenie, či nesprávnu interpretáciu situácie samotnou matkou. Je tu totiž existencia jej ďalších rozporuplných vyjadrení, keď táto na jednej strane uvádza, že deti sa otca boja, na druhej vyslovene zdôrazňuje, že správanie otca voči nim nepovažuje za týranie a v tomto smere nežiada, aby orgány činné v trestnom konaní konali, vzťah detí a otca považuje za dobrý, tieto ho majú radi. Nemožno tiež ponechať bez povšimnutia, že deti s otcom pravidelne trávili dostatok času, že preukázateľne sa na otca tešia, majú k nemu vzťah. Samotná matka napriek takémuto svojmu tvrdeniu, pri ňou tvrdenej vedomosti o správaní otca k nim, ich sama o svojej vlastnej vôli s otcom celý víkend v období 22.01.2016 ponechala. Súčasne na inom mieste ako dôvod, prečo nechce aby deti boli s otcom uvádza, že tento tvrdí, že trpí nevoľnosťami, tak má obavu, či sa o deti postará, pri súčasne existujúcom vyjadrení, že tieto jeho nevoľnosti považuje za cielené tvrdenie. Ani zo správy kolízneho opatrovníka nevyplýva, že by deti mali z otca strach, naopak, maloletý Peter sa veľmi potešil, keď otec pre dieťa do školy prišiel, dieťa nejavilo známky strachu, tiež zo správy ošetrojúcej lekárky nevyplýva, že by tieto javili známky týrania. V konečnom dôsledku samotný otec naopak tvrdí, že deti ho žiadajú, aby mohli zostať u neho.

Ako odvolací súd uviedol už vyššie, z hľadiska záujmu detí nie je možné zmiešavať konfliktné vzťahy medzi rodičmi so vzťahmi medzi jednotlivými rodičmi a deťmi. Uvedenú skutočnosť si pravdepodobne matka dostatočne neuvedomuje, keď produkovaním tendenčných tvrdení a fabulovaním tenzných situácií v prítomnosti detí, vytvára základ pre narušenie existujúceho vzťahu detí s otcom, vzniknuté kolízie rieši bez reálneho opodstatnenia prostredníctvom polície, a z bežného výkonu rodičovských práv otca vyrába pre deti traumatizujúce udalosti. Tvrdenie matky, že jej správanie bolo podmienené strachom o deti, nemá oporu v doposiaľ zistených skutkových okolnostiach. Snaha o eliminovanie styku otca s deťmi, môže byť v konečnom dôsledku vo vzťahu k nej kontraproduktívna, vzhľadom na ust. § 25 ods. 4 Zákona o rodine, vychádzajúc z ktorého, nie je za určitých podmienok vylúčená ani možnosť zmeny aktuálneho dočasného výkonu osobnej starostlivosti o maloleté deti (čomu samozrejme musí predchádzať dôsledné zistenie skutkového stavu), pretože spôsob, akým jeden z rodičov vytvára podmienky pre kontakt s rodičom druhým, na čo majú deti ústavné právo, je jedným z kritérií rozhodujúcich pre záver, či dané zvolené výchovné prostredie, je za týchto okolností vhodným.

Povinnosťou každého rodiča je svojim deťom vytvárať v rámci svojich možností prostredie citového a bezpečného zázemia a istoty, na čom sa musia podieľať vo vzájomnej zhode obaja. Akékoľvek iné konanie, nemôže byť v súlade so záujmom mal. detí, o ktorý by sa mali ako prioritný cieľ pokúšať obaja rodičia. Je potrebné dôsledne oddeliť roviny vzájomných konfliktných vzťahov (i keď nemožno vylúčiť ich poznamenanie verbálnymi, či fyzickými útokmi čo je aktuálne v štádiu šetrenia orgánmi činnými v trestnom konaní) od roviny vzťahov medzi deťmi a jednotlivými rodičmi, pretože pokiaľ toto nezvládnu, v konečnom dôsledku to budú jedine deti, ktoré v súčasnosti všetky tieto okolnosti citlivo vnímajú, vo vzťahu ku ktorým nemožno vylúčiť negatívny dopad na ich psychické a fyzické zdravie. Pokiaľ matka vníma riešenie konanie otca voči nej s cieľom, aby tento „išiel väzenia“, (pred vyšetrovateľom uviedla, že od neho nič nepožaduje, len chce aby bol vo väzení), tak sledujúc záujem detí, by si z týchto nemala robiť prostriedok, ako tento svoj cieľ dosiahnu, za existencie jej súčasného tvrdenia, že deti majú s otcom dobrý vzťah a že jeho správanie k nim nepovažuje ona sama za týranie a v tomto smere ani nežiada aby orgány činné v trestnom konaní konali. Za týchto okolností je potom viac ako pravdepodobné, že k nevyužívaniu aktuálne vymedzeného styku s deťmi otec nemohol pristúpiť z preventívnych dôvodov, s poukazom na miesto jeho realizácie, pretože nemožno za týchto okolností vylúčiť tendencie k navodeniu situácií, s ich možnou následnou interpretáciou v jeho neprospech. Existencia nepochybne vážnych rozporov medzi rodičmi maloletých detí, by prostredníctvom prítomnosti matky na stretnutiach otca s deťmi mohla vyvolať stav vzájomných verbálnych útokov rodičov, ktorým by samozrejme nevyhnutne deti boli prítomné, čo z hľadiska ich záujmu nie je žiaduce a na ktoré sa do minulosti odvoláva samotná matka, keď poukazuje na prítomnosť detí pri ich konfliktoch.

Vyhodnotiac vyššie uvedené skutočnosti, tak odvolací súd dospel k záveru, že nie je osvedčená existencia okolností, vzhľadom ku ktorým, by styk otca s deťmi mal byť realizovaný výlučne v prítomnosti matky, v mieste jej bydliska a v minimálnom rozsahu, akým ho súd prvého stupňa vymedzil. V záujme detí nepochybne je, aby sa ich dobrý vzťah s otcom upevňoval, prehľboval, rozvíjal, nie negoval. Za danej situácie, keďže nie je známe stanovisko mal. detí, ktoré rovnako nemožno pri rozhodovaní vo veci samej opomenúť, a ktoré je potrebné posúdiť z hľadiska ich veku a rozumovej vyspelosti, za primeranú možno podľa úvahy odvolacieho súdu považovať dočasnú úpravu v rozsahu dvoch dní dvakrát do mesiaca.

Deti sú u otca zvyknuté, samotná matka nemala problém ich nedávno nechať u otca po celý víkend. Spoľahlivé poznanie skutočnosti, či styk otca s deťmi by bol spôsobilý pôsobiť na deti traumatizujúco, alebo či ide o predstieraný stav vyvolávaný zámerným pôsobením druhého rodiča v tomto prípade matky, je možné až po dôkladne vykonanom dokazovaní, ktoré však presahuje rámec rozhodovania o predbežnom opatrení. Aktuálne však v prospech takéhoto záveru nič nenasvedčuje.

Právo na styk rodiča s maloletým dieťaťom je špeciálnou zložkou rodičovských práv a povinností, vychádzajúceho z článku 41 ods. 4 Ústavy SR, ktorého obsahom je tak právo rodiča na kontakt s dieťaťom, ako aj právo dieťaťa na starostlivosť zo strany jeho rodiča. Je potrebné, aby v zmysle čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa súdy dbali za každých okolností na to, že záujem maloletého dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akýchkoľvek postupoch, týkajúcich sa detí.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa za použitia § 220 O.s.p. zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Keďže predmetom konania vo veci samej nie je úprava styku s mal. deťmi, pričom v konaní o rozvod manželstva je konanie o úprave práv a povinností k mal. deťom viazané na právoplatné rozhodnutie o rozvode manželstva rodičov, bude povinnosťou súdu prvého stupňa v tomto konaní ex offo, teda postupom podľa § 81 O.s.p. začať konanie aj o úpravu styku. Ako v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza samotný prvostupňový súd, nebude zrejme možné sa vyhnúť v tomto smere znaleckému dokazovaniu, ktoré je potrebné bezodkladne nariadiť s venovaním pozornosti tomu, aby ustanovený znalec mal špecializáciu tak v odbore pedopsychológie, ako aj psychológie (psychiatrie) dospelých, keďže predmetom znaleckého preskúmania z tohto pohľadu nepochybne musia byť vzhľadom na okolnosti tiež obaja rodičia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu Trenčín pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné .